

ANCHETA

TEATRUL

AZI

UNDE SÎNT TEXTELE DE TEATRU ALE GENERAȚIILOR '80 ȘI '90?

Este un lucru știut, discutat, scris, și nu doar o singură dată: problema debutului în dramaturgie a fost una dintre cele mai grave, în scrisul ultimilor 10-15 ani. Atît de gravă, încît aproape că nu se poate vorbi decît despre unul singur, cred eu relevant — acela al lui Mihai Ispirescu. Dar piesele sale, la rîndul lor, au ajuns pe scenă (și numai de puțină vreme în volum) după ce așteptaseră ani îndelungați prin sertare (ale scriitorului, ale teatrelor, ale fostului CCES), după modificări și reveniri, făcînd astfel din autor un debutant la vîrsta maturității împlinite.

Sfîrșitul decadei '70 și anii '80 au afirmat și impus, însă, o generație puternică de tineri creatori, una ai cărei reprezentanți au scris poezie, proză, critică literară, eseistică, nu puțini dintre ei afirmîndu-se în mai multe domenii ale literaturii. O generație despre al cărei interes pentru teatru nu se știe mai nimic, doar Matei Vișniec pîrînd a se fi obstinat în a-și exersa talentul nu numai în poezie, ci și în dramaturgie. Și chiar dacă n-au ajuns a fi nici jucate, nici publicate, textele sale au circulat, au fost citite și apreciate de mulți oameni de teatru. Mai important: *există*.

Acest hiatus în dramaturgia românească este, vrem-nu vrem, o realitate. Una deloc neglijabilă, îndepărtarea de scrisul dramatic a unor întregi generații de creatori putînd avea efecte nefaste asupra teatrului nostru în general. Care sînt motivele unei asemenea îndepărtări? Care sînt perspectivele, în situația dată? I-am întrebat chiar pe reprezentanții de marcă ai generațiilor '80 și '90, dintre care unii ne-au răspuns pentru numărul de față.

MIRUNA IONESCU